

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EZELSKOPPEN EN KAALHOOFDEN

Toneelstuk in twee delen voor kinderen

door

Fons Cras & Elly Coeck

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2005
Nr.1036

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ZES tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens veertien dagen voor de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *EZELSKOPPEN EN KAALHOOFDEN* op te voeren moet de naam van auteur *FONS CRAS & ELLY COECK* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.
De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Fons Cras & Elly Coeck
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

Professor Heinstijn, zeer verstrooid genie

Piet, postbode

Marie, meid van de professor

Erik, assistent

Annie, assistente

klein meisje, Marie na verjongingskuur

stem van geheugencomputer

DEKOR

De werkkamer van professor Heinstijn :

een labo waarin kant jardin een kleine werktafel, een paneel met instrumenten, lampjes enz... Tegen de achterwand een bord met plannen, formules enz... Kant cour een kast, waar men langs voor in en langs achter ongezien uit kan komen.

Verder een geheugencomputer, eventueel ingebouwd in de wand, een kapstok, een bureau, twee stoelen, telefoon, een prullemand.

1e BEDRIJF

- Annie : (op) Hallo !... Professor !... Professor Heinstijn, waar ben je ?... Verdorie, altijd weg. Ik zal es kijken of hij in de tuin is. (af kant cour)
- Eric : (op) Hallo !... Annie !?... Annie, waar ben je ?... Verdorie, altijd weg. Ik zal es kijken of zij in de tuin is. (af kant cour)
- Marie : (op) Hallo !... Annie !... Erik !... Waar zijn jullie ? Verdorie, altijd weg. Ik zal es even kijken of ze in de tuin zijn. (af kant cour)
- Prof : (op) Hallo, professor, waar ben je ?... Verdorie, altijd weg. Ik zal es even kijken of ik in mijn tuin ben. (wil af) Wat zeg ik nu ? Of ik in mijn tuin ben ? Maar vierkantswortel vijf toch, wat ben ik weer verstrooid vandaag. En weet je waarom ? Omdat ... euh ... nu weet ik het niet meer. Of toch ? Natuurlijk ! Ik ben de professor zelf. De professor zelf. Zeg es, heertjes en dametjes, waren jullie hier daarjuist ook al ? Ja ?... Heeft soms iemand naar mij gevraagd ?... (speelt op antwoorden in) Oh juist ja ! En nu zijn ze in de tuin ?... In de tuin !?... Nu zeg, wat moeten die in mijn tuin ? In mijn tuin. Ik zal es even gaan kijken. Stel je voor, iedereen zo maar in mijn tuin, waar ik al mijn uitvindingen plant. Daar moet ik onmiddellijk naartoe. (gaat naar tafel, kijkt onder papieren) Nee, in de tuin zijn ze niet. Dan ga ik maar naar mijn werkkamer, naar mijn werkkamer. (af cour)
- Piet : (op met brief in de hand) Hallo !... Is hier iemand ?... (ziet kinderen in zaal) Oh hallo !... Dag, allemaal ! Sjonge sjonge, 't is hier bij professor Heinstijn weer een gekkenhuis vandaag. De professor, zijn meid, zijn assistenten ! Allemaal lopen ze achter mekaar aan, tuin in, tuin uit. En ik heb een dringende boodschap voor professor Heinstijn. Normaal is hij op dit uur in zijn werkkamer hier aan het werk. (speelt in op reacties) ...

Nu, dan wacht ik wel even op de professor. Hij verwacht mij met deze heel belangrijke brief uit Amerika. Die moet ik persoonlijk afgeven aan de professor. Ja hoor, en dan moet hij zijn handtekening plaatsen in mijn boek als bewijs dat hij de brief ontvangen heeft.

Jaja, zo gaat dat. Een aangetekend schrijven noemt men dat. Ik moet dus wel op hem wachten. Nu ja, ik heb wel even tijd.

Maar ... (kijkt rond) Ik voel me hier niet helemaal op mijn gemak. Met al die knopjes en lampjes. Iedere keer als ik hier binnen kom, krijg ik een beetje angst. De bibber op het lijf, kijk maar ! (bibbert) Best niks aanraken. Allemaal veel te gevaarlijk !

Zeg, kennen jullie professor Heinstijn ?... Nee ?...

Jij wel ?... (speelt in op reacties) ...

Tussen ons gezegd en gezwegen, een braaf maar eigenaardig man. Vindt de gekste dingen uit. Ja hoor ! Hij heeft een tijdmachine gebouwd. Daarmee kun je zomaar naar de toekomst of naar je verleden. Stel je voor ! Je stapt in dat ding en je komt er als baby weer uit.

En een machine om wind en regen te maken heeft hij uitgevonden. En een kleine onderzeeër, waarmee hij op de bodem van de oceaan zeesterren plukt. En nog veel meer ... Maar verstrooid ! Verstr... Ssst !... Ik hoor hem.

Prof : (op, mompeleld) ... dacht ik zo, dacht ik zo .

Piet : (brief tonend) Dag, professor !

Prof : (ziet Piet niet zitten, maar zegt wel) Dag dag dag !...
(trekt zijn witte kiel uit, hangt hem over Piet heen, neemt zijn zwarte slipjas van de kapstok, trekt hem aan en kijkt op zijn zakhorloge)

Wel vierkantswortel drie, al zo laat ?! En ik verwacht een belangrijke brief uit Amerika, uit Amerika.

(loopt over en weer) En Piet, de postbode, had hier al lang moeten zijn, moeten zijn.

Piet : (onder witte jas) Piet is hier al, professor, met de brief uit Amerika. Kijk maar ! (steekt onder de jas de brief omhoog)

- Prof : Hé, hoorde ik daar iets ? (kijkt rond, reageert eventueel op reacties) ... Het was net of ik hoorde praten, hoorde praten. Wat ?... Hier ?... Nee, dat is mijn werkkiel.
- Piet : Jawel, professor, maar onder die kiel zit Pietje, de postbode. Kijk maar ! (komt tevoorschijn)
- Prof : Oei ! Een spoo... spoo... spook spook !
- Piet : Welnee, professor ! Spoken bestaan niet. Dat moet een geleerde professor als jij toch weten. Ik ben het, Piet, de postbode.
- Prof : De postbode ? Ha, Piet !... Zeg, wat doe jij onder mijn werkkiel, onder mijn werkkiel ?
- Piet : Wel, professor, iedereen liep maar de tuin in en uit. Ik kwam hier binnen. Ik zag niemand. Dus ging ik zitten wachten.
- Prof : Oh juist... onder mijn werkkiel, onder mijn werkkiel.
- Piet : Maar nee, professor ! Die had u toch aan.
- Prof : Maar Piet, hoe kan dat nu. Als ik mijn werkkiel aanhad, hoe kon jij er dan onder gaan zitten.
- Piet : Ik ging er ook helemaal niet onder zitten. Ik ging op die stoel hier zitten.
- Prof : Oh juist ... Ik begrijp er niets van, begrijp er niets van.
- Piet : Luister ! Ik zit dus op die stoel. Jij komt uit de tuin hier binnen. Ik zeg : Dag, professor Heinstijn ! En jij zegt : dag dag dag , doet je kiel uit en hangt hem over me heen.
- Prof : Oh, deed ik dat, deed ik dat ?
- Piet : Ja hoor, professor !
- Prof : Kan niet, kan niet ! Ik zou toch wel weten wat ik doe, wat ik doe.
- Piet : En toch is het zo, professor. Vraag het maar aan de kinderen.
- Prof : Kinderen ? Waar?... Waar?
- Piet : Daar !
- Prof : Oh ja ?...Ah , jullie zijn er weer ?... Zeg, heb ik echt mijn kiel over Piet heen gehangen ? Ja ?... Sorry hoor, Piet dat ik je als kapstok heb gebruikt. Enne... bedankt voor het vlees, voor het vlees !

- Piet : Vlees ?!... Maar ik heb geen vlees, professor. Wel een brief uit Amerika. Kijk maar !
- Prof : Goed, Piet. Geef hem maar aan Marie, de meid, en vraag of ze hem wil bakken met een eitje erover en twee sneetjes brood. Want ik heb een reuze honger en ik heb vanavond nog niets gegeten, nog niets gegeten.
- Piet : Maar professor, het is pas morgen. En een brief is toch niet om te bakken. Deze brief is zeer dringend en belangrijk. Hier, en als je nu wil tekenen, dan is het zo in orde.
- Prof : Oh ja, nu je 't zegt, nu je 't zegt ! (tekent en smijt de brief in de prullemand)
- Piet : Maar professor, wat doe je nu ?!
- Prof : Heu deed ik wat, deed ik wat ?
- Piet : (vist de brief uit de mand) Deze brief is voor jou. Uit Amerika. Zéér belangrijk ! Hier !
- Prof : (bekijkt de brief met een vergrootglas) Oh ja, nu zie ik het. De brief uit Amerika, uit Amerika. Waarom zei je dat niet, Piet ?
- Piet : Maar professor, dat probeer ik u al de hele tijd duidelijk te maken.
- Prof : Deed je dat, deed je dat ? Potverplus en minteken, dan ben ik weer erg verstrooid vandaag. (legt vergrootglas en brief neer, neemt een handbelletje en geeft het aan Piet) Zo, en bedankt, Piet ! Kijk, dat is voor jou. Eet maar lekker op, maar lekker op !
- Piet : (met handbelletje in de hand, zeer verwonderd) Maar professor, een bel is toch niet om op te eten.
- Prof : Bel, bel ? Gaat de bel? Maak dan es open, Piet !
- Piet : Och kinderen, wat is hij weer verstrooid vandaag !... Nu, dan ga ik maar. (zet belletje op het bureau) Tot kijk, professor! Tot ziens ! (wil af)
- Prof : Heu zeg, Piet, wacht es even ! Zou jij mij een plezier willen doen, willen doen ?
- Piet : Zeer zeker, professor. Tot uw dienst, zal ik maar zeggen.
- Prof : (komt bij Piet) Wel Piet, kijk ! Ik ben aan een nieuwe uitvinding bezig. Maar ik heb een klein probleem en ik wil er graag es met iemand over praten. Begrijp je, begrijp je ?

- Piet : Ja hoor, professor ! Weet je wat ? Loop even met me mee door het dorp en terwijl ik de overige brieven bestel, vertel je het mij.
- Prof : Een goed idee, Piet ! Dan hap ik nog wat verse lucht en ik vertel je over mijn nieuwe uitvinding. Een zeer knappe uitvinding, al zeg ik het zelf, al zeg ik het zelf.
- Piet : Dat is prima, professor. Kom, dan gaan we maar !
- Prof : Nog even mijn jas aandoen, Piet.
- Piet : Die heeft u al aan, professor.
- Prof : Oh dat komt goed uit, komt goed uit. Dan gaan we ...
Nee, wacht even, Piet ! De brief ... (neemt hem en stopt hem in zijn zak) Zo, daar gaan we, daar gaan we.

(Annie en Erik op)

- Erik : Nu moet je 's goed naar me luisteren, Annie. We moeten proberen te achterhalen wat de professor van plan is.
- Annie : Goed, ik zal hem vragen of hij een wandeling wil maken. Dat doet hij zo graag. In de buitenlucht wordt hij altijd een rustig en normaal mens. En dan vraag ik hem ...
- Erik : Je vraagt hem uit over de brief maar zo dat hij het niet doorheeft.
- Annie : Goed, ik vraag hem uit over de brief uit Amerika.
- Erik : Wist ik maar waar ik dat plan van zijn regenmachine moet zoeken.
- Annie : Ik wou dat je't hem eerlijk vroeg, Erik. Je weet het, ... ik vind het niet prettig hem te bedriegen.
- Erik : Het is voor een goede zaak, Annie. En je weet dat hij andere plannen heeft met het ontwerp. Ik ben zeker dat de brief uit Amerika daarover gaat. Dus moeten we vlug zijn.
- Annie : En toch blijf ik erbij dat je beter open kaart zou spelen. Bovendien is het gevaarlijk. Hij is wel heel verstrooid maar of hij zich zomaar laat in de luren leggen, daar ben ik nog zo zeker niet van. Als hij het merkt, zal hij woedend worden. Je weet wat je dan riskeert.
- Erik : En of ik het weet ! Laatst was ik hier op zijn werktafel aan het zoeken, toen hij plots binnen kwam ^{er}vroeg wat ik hier deed. Van schrik kon ik geen woord over mijn lippen

krijgen. Hij zei : Heb je je tong verloren, jongen ?
Net of ik een kind was. Toen gaf hij mij een stuk chocola.
Hier, smul maar lekker op! Pas had ik het snoepje op ,
toen mijn tong zo lang werd.

Annie : Ach, ga weg ! Ik heb er toch niets van gemerkt. Wanneer was dat dan?

Erik : Een paar weken geleden. Ik heb mij toen drie dagen ziek gehouden en ben thuis gebleven. Ik kon toch met zo'n lange tong niet onder de mensen komen.

Annie : Ja, nu je't zegt. Dus dan was je niet ziek ?

Erik : Tuurlijk niet. Gelukkig was mijn tong na drie dagen weer normaal en kon ik weer komen werken.

Annie : Maar Erik, dan moet je dubbel zo voorzichtig zijn.

Erik : (verder zoekend) En toch moet het ontwerp hier ergens liggen. Hij heeft er deze week nog verbeteringen op aangebracht.

Annie : (eveneens zoekend) En de brief die de postbode bracht, ligt er ook niet.

Erik : Ben je wel zeker dat Piet de brief al bij zich had ?

Annie : Heel zeker. Hij had de brief in de hand. Dat kon ik duidelijk zien vanuit de tuin.

Erik : Zeg, Annie, hij zal hem toch niet daarbinnen achter de deur verborgen hebben? Zal ik even kijken ?

Annie : Nee Erik, asjeblief. Haal geen gevaarlijke toeren uit. Stel je voor dat hij het toestel heeft afgesteld zodat je plots vijftig jaar ouder wordt, als je er binnen gaat. Denk aan het grapje met je tong.

Erik : Nu goed ! Dan maar niet. Maar we verliezen kostbare tijd. Weet je wat ? Ga jij kijken of de postbode nog in de buurt is. Vraag hem of hij een brief voor de professor gebracht heeft. Uit Amerika !
Intussen bel ik Bongo dat we het ontwerp nog niet hebben kunnen vinden.

Annie : Okee maar wees voorzichtig ! En pas op voor Marie. Dat ze je hier niet aantreft of er komt herrie van. Tot straks !

Erik : Goed ! (heeft intussen een telefoonnummer gedraaid)

Hallo... Bongo ?.. Erik tongando. Noma zombe nono...
Toto ... Zombe toto, Bongo. Zombe toto nono... Manga !
Mango kiwi banano ... samba tango ... Dodo, Bongo ...
Dodo ! (legt hoorn neer)

Sambatango ! Ik weet ook dat het heel dringend is met
die langdurige droogte. Kan ik het helpen dat ik dat
vervloekte plan niet vind !

Als alles normaal was verlopen, dan was ik vanavond nog
in Afrika aangekomen met het ontwerp.

Maar kom, alles is nog niet verloren. (wil af maar
hoort Marie zingend naderen, laat zich op de knieën
vallen en doet alsof hij iets zoekt onder het bureau)

Marie : (op met poetsgerief en borstel, zingt voortdurend de
smartlap)

Niemand laat zijn eigen kind alleen.

Je bouwt het mooiste huisje om haar heen...

Hé, wat doe jij hier ? Zonder de professor mag hier
niemand binnen. Dat weet jij toch ?

(schernt met bezem) Kom op ! Spreek ! Wat doe jij hier ?

Erik : Wel heu ... er liep een muis ...

Marie : Muis ?!... (ontsteld)

Erik : ... onder het bureau ...

Marie : (springt op een stoel en gilt) Huuulp !... Een muuuuis !
Doe iets, Erik ! Vlug ! ... Is ze er nog ?...

Erik : (zingt lachend) Niemand laat die kleine muis alleen ...
(af)

(Prof. op, ziet Marie niet, naar werktafel)

Marie : Professor ! ... Professor, hallo !...

Prof : (neemt telefoon op) Hallo ja, hier professor Heinstijn !
Met wie spreek ik ?

Marie : Met Marie !

Prof : Hallo ?... (legt hoorn neer)

Marie : Professor, help !

Prof : (draait zich naar Marie) Marie, wat sta jij daar te
doen, daar te doen ?

Marie : Een muis ... muis, professor ! Een muis !

Prof : Een muis ? Hier ? Kan niet ! Onmogelijk, Marie !...

Je weet toch dat één van mijn laatste uitvindingen een muizenverschrikker was ? Weet je nog ? Zodra er een muis in de kamer was, begon de automatische kater te miauwen en vluchtten de muizen weg om nooit meer weer te keren. Dus kom van die stoel af, kom van die stoel af !

Marie : (komt van de stoel, nog niet helemaal gerust)

Ach professor, u weet dat muizen mij de schrik op het lijf jagen.

Prof : (met uitgestoken wijsvinger op haar toe)

En waarom zeg jij dat er een muis in huis is, in huis is ?

Marie : Heu Erik zei het mij.

Prof : Erik ? Was Erik hier ? Alleen zonder mij ? Was ik dan niet bij hem ?

Marie : Natuurlijk niet, professor ! Hij lag hier zomaar op zijn buik ... enfin bijna op zijn buik ... daar ... En toen ik hem vroeg wat hij daar deed, zei hij alleen ... een muis. En toen ... ja toen heu ...

Prof : Marie, hier mag geen muis alleen in mijn werkkamer komen. Ik bedoel : geen mens, geen mens. Alleen jij, Marie, om te poetsen. Anders wil ik hier niemand zien, begrepen, begrepen ?

Marie : Jawel, professor ! Begrepen, begrepen !

Prof : En zeg aan Erik dat hij onmiddellijk naar hier komt, naar hier komt. Ik zal hem es duchtig onder handen nemen.

(Marie af)

Zozo ! Het is dus de tweede maal dat ik vaststel dat die jonge man hier binnen dringt. Die lijkt naar iets op zoek.

(Als de kinderen reageren ???)

Wat zeggen jullie ?... Het plan van mijn regenmachine ?... Ssst !... Daar komt hij ! Mondje dicht !

Erik : (op) Marie zei dat u me nodig had, professor ?

Prof : Ja, Erik heu ... vierkantswortel zeven ... nu weet ik niet meer waarom. Even nadenken ... oh ja ! Wil jij mijn teleskoop klaar stellen ? Ik wil de maan bestuderen. Je weet, er is vanavond maansverduistering, maansverduistering.

Erik : Goed, professor, maar dat is pas vanavond om 23 uur. En het is nu precies 10 uur in de voormiddag.

- Prof : Oh ja ? (kijkt op zijn horloge)
Ja, dat is waar. Nu je't zegt. En ik heb mijn glas melk
nog niet gedronken, nog niet gedronken. (belt)
- Marie : (op) Heeft meneer gebeld ?
- Prof : Ja, Marie, meneer daar wil een glas melk.
- Erik : Neenee, Marie, de professor wil een glas melk.
- Prof : Natuurlijk wil ik een glas melk. En vlug wat, Marie !
- Erik : Heb je mij nog nodig, professor ?
- Prof : Niet dat ik weet, niet dat ik weet ! Of toch ?... Nee,
je hoeft vandaag niet meer terug te komen, niet meer
terug te komen.
- Erik : Dankjewel, professor ! (af)
- Marie : (op met glas melk)
Ziezo, professor, een glas verse lekkere warme melk !
- Prof : Fijn, Marie ! Zet maar neer, zet maar neer !
(zij doet het)
Apropos, nu ik eraan denk, Marie ! Leggen de kippen nog
goed ?
- Marie : Nee hoor, professor ! De laatste weken heb ik bijna geen
eitjes kunnen rapen. De kippen lopen er zelf treurig bij,
de stakkers.
- Prof : O-ooh, o-ooh ! Dan moet ik daar dadelijk wat aan doen,
Marie. Ga maar, ga maar !
(Marie af)
Als de kippen geen eitjes meer leggen, dan zal ik, pro-
fessor heu ... Grijzenbaard ... nee, zo heet ik niet ...
Alle logaritmen, nu ben ik mijn naam vergeten. Hoe heet
ik toch weer ? (reakties)
Ach ja, Heinstijn, natuurlijk !... Wel, dan zal ik, pro-
fessor Heinstijn, heu ... Waarover had ik het nu toch
weer ? (reakties) ...
Ach ja, de kippen, de kippen. Die leggen niet zo goed
meer, zegt Marie. Dan zal ik ervoor zorgen dat ze wel
eitjes zullen leggen. Even nadenken ! ... (loopt over
en weer) Wat zou ik kunnen uitvinden ?... (op eventu-
ele reakties antwoorden)
Weet je wat, weet je wat ? Ik vraag het gewoon aan mijn
geheugencomputer. (prutst aan het toestel)

- Hallo, hier professor Heibelstijn ! Geheugen, ik ben weer verstrooid. Kun jij mij helpen ?
- Stem : Vraag maar, professor Heinstijn !
- Prof : Welke formule heb ik in mijn gedachten om kippen meer en grotere eieren te laten leggen ?
- Stem : Professor, die formule heb je niet alleen in je hoofd. Je hebt ze al lang in je formulesboek opgetekend. Bladzijde 115, kijk maar !
- Prof : Oh ja ?... Dank je wel, geheugen ! (zet af) Dus even kijken in mijn broek ... heu boek ... bladzijde 125 ... Wat ? Oh ja ... 115 Wat ben ik toch weer ... (zoekt) Hier heb ik het. Kippen, eieren ... Meng in een glas warme vloeistof ... warme vloeistof ... Waar haal ik een glas warme vloeistof ?... Waar ?... Ha ja, mijn glas melk ... Neem twee tabletten nummer 12 (doet het) ... een snuifje uit doosje nummer 7 (doet het eveneens) ... omroeren en even laten trekken. Ziezo !... Dat is klaar. Dus even laten trekken. Intussen laat ik even mijn geest rusten, mijn geest rusten. (valt mompelend in slaap)
- Marie : (op, ziet dat de prof slaapt) Ssst !... Laat de professor maar even slapen. Hij kan het best gebruiken. Soms zit hij hele nachten te uitvinden heu ... ui te vinden. (ziet glas melk staan) Ach, die melk staat koud te worden. Zonde ! ... (reakties) Ssst !... (drinkt ervan, trekt vies gezicht) ... Ssst !... Stil toch, maak de professor niet wakker !... (zet glas neer) Die melk is helemaal niet lekker meer. (af)
- Prof : (plots wakker schietend) Hé, het was net of ik iemand hoorde, iemand hoorde ?! (reakties) ... Wat ?... Wie ?... Van dat glas gedronken ? Heeft Marie van mijn glas gedronken ? Dat is onbeleefd, zeg, onbeleefd zeg !... Wat zeg je ?... Voor de kippen ?... Bij alle driehoeken en cirkels, dat is waar ook. Marie !... Marie, wat heb je nu toch weer gedaan ?!... Marie !... (af)

Piet : Hallo, professor, hier ben ik. Oh de professor is er niet.
Dan wacht ik even.

(Indien de kinderen vertellen wat er gebeurd is) Wat,
heeft Marie daarvan gedronken ? Ocharme, wie weet wat er
met haar gebeurt.

Zeg, vrienden, weten jullie dat de professor weer allerlei
plannen heeft om nieuwe uitvindingen uit te vinden ?

Dat vind ik toch zo knap hè !

Weet je, ik heb het vroeger ook geprobeerd, voor mijn ple-
zier. Allerelei spulletjes. Maar het lukte niet zo best.

Bij iedere uitvinding die ik probeerde uit te vinden,
kwam ik tot de bevinding dat ik een uitvinding had uitge-
vonden die eigenlijk geen uitvinding was maar een vinding-
rijke vondst, omdat het uitvinden van een uitvinding die
al uitgevonden is, eigenlijk geen uitvinding kan genoemd
worden...

Gosjemesjokke, heb ik dat even goed gezegd ! (ziet glas,
drinkt) Mmm !... Ik heb er dorst van gekregen...

(reacties) Wat ?... Mocht dat niet ?... Het was maar
een beetje. De professor merkt er niets van...

Prof : (op) Die domme Marie toch ... (ziet Piet) Ha, Piet,
blij dat je er bent, dat je er bent.

Piet : Ik ben ...

(Marie kakelt achter als een kip) Wat is dat ? Klok...
Wat heb ik nu ... Tok toktoktok toook !...

Marie : Klokklok ! ('op, lopend, kakelend als kip, legt af en toe
een ei) ...

Piet : Tok ... tok tok ... (kakelt mee, legt eieren)

Prof : Maar Marie ... Piet, jij ook al !...

Marie : (als het drankje is uitgewerkt)

Ach professor, dat was dom van mij. Ik had het niet mogen
doen.

Piet : Ik heb ook van die melk gedronken.

Prof : Nu zie je wat ervan komt, als je ergens van drinkt en je
weet niet zeker wat het is, wat het is.

Marie : Ik dacht dat het gewone melk was.

Piet : Ik ook. En ik drink zo graag melk.

Prof : Maar ik had er een middelje ingedaan om de kippen beter
te laten leggen, te laten leggen.